

**A M A G Y A R   K Ö Z T Á R S A S Á G   N E V É B E N   !**

A Szegedi Ítéltábla a **(pártfogó ügyvéd neve, címe)** által képviselt **(felperes neve, címe)** alatti lakos felperesnek - **(I.r. alperes neve, címe)** alatti székhelyű I. r., **(II.r. alperes neve, címe)** alatti székhelyű II. r. és **(III.r. alperes neve, címe)** alatti székhelyű III. r. alperesek ellen szavatossági igény érvényesítése iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2010. május hónap 27. napján kelt 7.P.21.626/2008/42. számú ítélete ellen a felperes részéről 43. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

**Í T É L E T E T:**

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését **megváltoztatja** akként, hogy az alperest terhelő marasztalás összegét 1.200.000.- (egymillió-kettőszázezer) Ft-ra és ezen összeg után 2008. december 1. napjától a kifizetés napjáig az elsőfokú ítélet szerinti mértékű kamatára felemeli.

Az I. r. alperes által a Magyar Állam javára fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 144.000.- (egyszáznegyvennégyezer) Ft-ra felemeli, míg az állam terhén maradó kereseti illeték összegét 756.000.- (hétszázötvenhatezer) Ft-ra leszállítja.

Az I. r. alperes által fizetendő állam által előlegezett költséget 13.800.- (tizenháromezer-nyolcszáz) Ft-ra felemeli, az állam terhén maradó előlegezett költség összegét 13.800.- (tizenháromezer-nyolcszáz) Ft-ra leszállítja.

Mellőzi az elsőfokú ítélet azon rendelkezését, miszerint a perben a felperes túlnyomó részben pervesztes lett. Egyidejűleg megállapítja, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd elsőfokú eljárással kapcsolatos díjának 16 %-át az I. r. alperes, 84 %-át az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az I. r. alperes az illetékes állami adóhatóság külön felhívására megfizetni a Magyar Államnak 36.000.- (harminchatezer) Ft másodfokú eljárási illetéket, míg az ezt meghaladó le nem rótt 60.000.- (hatvanezer) Ft összegű fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Megállapítja, hogy a felperest a másodfokú eljárásban képviselő pártfogó ügyvéd díját 37 %-ban az I. r. alperes, ezt meghaladóan az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

## INDOKOLÁS:

A felperes a 2007. január 3. napján megkötött szerződéssel megvásárolta az I. r. alperestől a **(település neve,.. kerület, hrsz-a, címe)** alatti, 52,33 m<sup>2</sup> alapterületű társasházi lakásingatlant a közös tulajdonból hozzá tartozó tulajdoni hányaddal együtt 10.414.000.-Ft vételárért, amelyet a II. és III. r. alperesektől felvett kölcsönből egyenlített ki. A kölcsön biztosítékként a II és a III. r. alperesek javára az ingatlan tulajdoni lapjára jelzálogjog került bejegyzésre.

A felperes családjával együtt 2007. februárjában költözött be az ingatlanba. Szeptemberben a falakon penészfoltok megjelenését észlelte, amit haladéktalanul bejelentett az I. r. alperesnek. Az I. r. alperes képviselői 2007. december 14-én, majd 2008. január 11-én helyszíni szemlét tartottak, amelynek során a lakásban több helyen megmérték a hőmérsékletet és a levegő páratartalmát. A 2008. januári állapotfelmérés alkalmával tapasztaltak alapján megállapították a penészedés terjedését. Néhány nap múlva a penészfoltokat lekezelték, majd március 19-én a lakószoba ferde gipszkarton felületét megbontották, s ekkor észlelték, hogy a hőszigetelő anyag elcsúszott. Az I. r. alperes vállalta, hogy 2008. május 15. napjáig eltávolítja a penészfoltokat és felülvizsgálja a tetőtéri hőszigetelést. Megbízottai a felperest tájékoztatták, hogy a hibák kijavítása és a lakás újrafestése 5 napot vesz igénybe, erre az időre biztosítják a felperes és családja panzióban történő elhelyezését az I. r. alperes költségén. A felperes az I. r. alperes által felajánlott javítást nem fogadta el. Ezt követően a felperes megbízása alapján **(személy neve)** építész- és épületszigetelő szakmérnök 2008. március 26-án megvizsgálta a lakás állapotát, s április 12-én készült szakvéleményében akként foglalt állást, hogy az ingatlan az ott jelentkező nagyfokú nedvesedés és penészedés miatt a rendeltetésszerű használatra alkalmatlan. Megállapítása szerint a vizesedés és a penészfoltok hővédelmi hiányosságok és hőhidak miatt jelentkeznek, ezek okait és a javítás lehetséges módját illetően azonban teljes körűen nem tudott állást foglalni, ehhez az épületszerkezet megbontását is szükségesnek tartotta. A felperes az I. r. alpereshez címzett, 2008. május 19. napján kelt levelében - az ahhoz csatolt magánszakértői véleményben foglaltakra hivatkozva - szavatossági igényként elsősorban cserelakás biztosítását kérte az I. r. alperestől, ennek teljesíthetetlensége esetére elállt a szerződéstől, s kérte a vételár visszafizetését, valamint a hibás

## **Pf.II.20.555/2010/2. szám**

teljesítéssel felmerült kára megtérítését. Az I. r. alperes a felperes által választott szavatossági igény jogszerűségét nem ismerte el, a hibát javíthatónak tartotta, s a javítást továbbra is vállalta, ezt azonban a felperes nem fogadta el.

Közben a penészedés tovább terjedt, az a lakás berendezési tárgyait, és az ott tárolt egyéb ingóságok jelentős részét is érintette. Kiterjedt penészfoltok jelentek meg a bútorokon és a szekrényekben tárolt személyes használati tárgyakon, különösen a ruhaneműkön és a cipőkön. A penészedés megakadályozása illetve terjedésének csökkentése érdekében a felperes saját és családja ruházatát az átlagoshoz képest gyakrabban mosta illetve tisztította, különböző páratlanító szerekkel és többletfűtéssel próbált védekezni a nedvesedés ellen. Ennek ellenére a család lakásban elhelyezett ingóságainak egy része oly mértékben károsodott, hogy használhatatlanná vált, így azokat a felperes kidobta, más részüket értékesítette.

A felperes többször módosított elsődleges keresetében az I. r. alperest a vételár visszafizetésére, a II. és a III. r. alpereseket pedig az adásvételi szerződést érintő eredeti állapot helyreállításának tűrésére kérte kötelezni arra hivatkozva, hogy az alperes hibás teljesítésére figyelemmel jogszerűen állt el az adásvételi szerződéstől. Másodlagos keresete az I. r. alperesnek a hibák kijavítására történő kötelezésére irányult. Kérte továbbá a hibás teljesítésre visszavezethetően felmerült 1.540.000.-Ft vagyoni, valamint 3.500.000.-Ft nem vagyoni kára megtérítésére kötelezni az I. r. alperest. Vagyoni kárát a lakásban elhelyezett bútorok és személyes használati tárgyak penészedés okozta tönkremenetelében, továbbá a kárenyhítéssel felmerült költségeiben (tisztító- és fertőtlenítőszerek vásárlása, többletfűtés költsége) jelölte meg, míg nem vagyoni kárigényét arra alapította, hogy házastársával és kiskorú gyermekükkel 3 éven keresztül dohos, penészes lakásban kényszerültek élni, s az egészségtelen lakáskörülmények, valamint az I. r. alperes hibás teljesítése miatti jogvita okozta stresszhelyzet súlyosbította szívbetegségét. Ez utóbbi körülmény igazolására kérte orvosszakértői bizonyítás lefolytatását.

Az I. r. alperes az eredeti állapot helyreállítása iránti kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a felperesnél nem következett be érdekmúlás, a hiba értékcsökkenés nélkül javítható, a javítását a pert megelőzően több alkalommal fel is ajánlotta, a felperes azonban nem volt hajlandó a lakásból a javítás időtartamára kiköltözni, ezért azt nem tudta elvégezni.

Hangsúlyozta, hogy a felperes e magatartásával jelentős mértékben közrehatott a penészedés miatti kára bekövetkeztében.

Az elsőfokú bíróság a 2009. október 28. napján jogerőre emelkedett 28. sorszámú részítéletével a felperes eredeti állapot helyreállítása és a II-III. r. alperesek tűrésre kötelezése iránti elsődleges keresetét elutasította, s a másodlagos kereset alapján kötelezte az I. r. alperest, hogy 60 nap alatt kijavítási terv készítésével saját költségén javítsa ki a perrel érintett lakás hibáit, s a javítás időtartamára saját

költségén gondoskodik a felperes és családja megfelelő elhelyezéséről. A perben beszerzett igazságügyi szakértői vélemény alapján megállapította, hogy a lakásban a közlekedő és a WC. kivételével valamennyi helyiségben előforduló penészedést hőhidak, illetve a tető rétegfelépítésének hibái okozták. A kivitelezési, esetlegesen tervezési eredetű hibák javíthatóak, a javítás szakszerű elvégzéséhez azonban javítási terv készítése indokolt, és a javítási munkák időtartamára - azok jellegére és volumenére figyelemmel - szükséges a lakásból történő kiköltözés. A javítást követően a lakás rendeltetésszerű használatra alkalmassá válik, értékcsökkenés nem mutatkozik.

A felperes 2009. november 13-án felszólította az I. r. alperest a javítási munkák elvégzésére, aki 2009. november 17-én azt a tájékoztatást adta, hogy a kijavítási tervet megrendelte, a felperes kiköltözését követően a javítási munkálatokat megkezdte, kérte a kiköltözés időpontjának megjelölését, egyeztetését. Több lakóingatlant felajánlott a felperesnek e célból, a felperes azonban azokat műszaki állapotuk miatt nem ítélte megfelelőnek, ezért nem fogadta el, a **(ingatlan neve)-ba** kívánt beköltözni. Végül 2010. januárjában sikerült a feleknek megállapodniuk a felperes és családja átmeneti elhelyezéséről azzal, hogy a kb. 3 hetet igénylő javítási munkák elvégzésére a fagyveszély elmúltával, március hónapban kerülhet sor.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 600.000.-Ft-ot és ennek 2010. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az I. r. alperest 117.000.-Ft eljárási illeték és 3.600.-Ft állam által előlegezett költség megfizetésére kötelezte azzal, hogy a fennmaradó 783.000.-Ft eljárási illetéket és 24.000.-Ft állam által előlegezett költséget a Magyar Állam visel. Megállapította, hogy a felperes túlnyomó részben pervesztes lett.

A felperes alperesi hibás teljesítéssel okozati összefüggésben keletkezett vagyoni kárát - mérlegeléssel - 700.000.-Ft-ban határozta meg. A felperes nem vagyoni kárigénye kapcsán kiemelte, hogy a hibás teljesítés következtében a felperes lakhatási körülményei megromlottak, a pereskedés mindennapi életvitelét hátrányosan befolyásolta, s mindez életminőségében olyan jelentős hátrányokat okozott, amelyre figyelemmel a felperes nem vagyoni kártérítésre alappal tarthat igényt. Az eset összes körülményének vizsgálata alapján az e címen előterjesztett felperesi igényt 500.000.-Ft-ban ítélte megalapozottnak, kiemelve azt is, hogy a felperes kizárólag a saját személyéhez fűződő jogok megsértése iránt érvényesíthet igényt, családtagjai helyett és nevükben erre nem jogosult.

A felperes kárenyhítési kötelezettsége vizsgálata kapcsán megállapította, hogy nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható, miután az I. r. alperes által már a pert megelőzően felajánlott cserelakást nem fogadta el, ezzel közrehatott a hibás teljesítés miatt kialakult állapot fenntartásában, gátolta a hibák kijavítását, ezáltal a sérelmes helyzet fennmaradását is előidézte. A felperes fenti magatartását a nem vagyoni kártérítés megállapítása körében is értékelte - kiemelve, hogy e tekintetben

kármegosztás nem alkalmazható -, így a vagyoni károk esetében 50 %-os mértékű kármegosztást alkalmazott, míg a nem vagyoni kártérítés kapcsán - mérlegelve, hogy a felperes kárelhárítási és kárcsökkentési kötelezettségének nem tett eleget - annak összegét 250.000.-Ft-ban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést annak részbeni megváltoztatása, a vagyoni kára 700.000.-Ft-ra és ennek 2007. január 3. napjától járó kamatai, míg nem vagyoni kára 1.500.000.-Ft-ra és ennek 2008. július 11. napjától járó kamatai megfizetésére történő felemelése iránt. A vagyoni kár tekintetében elfogadta az elsőfokú bíróság által megállapított 700.000.-Ft-os összeget, azonban vitatta, hogy a kárelhárítási kötelezettségének nem tett eleget. Állította, hogy a pert megelőzően az I. r. alperes részéről nem volt komoly ajánlat a javítást és a cserelakás biztosítását illetően, az I. r. alperes a perben a szakértői vélemény beszerzésének időpontjáig a hibás teljesítés tényét is vitatta. A részítélet jogerőre emelkedését követően is beköltözésre alkalmatlan cserelakást kívánt biztosítani, csak 2010. január 10-én ajánlott fel lakhatásra alkalmas, megfelelő ingatlant. A nem vagyoni kárigénye körében kiemelte, hogy kiskorú gyermeke törvényes képviselőjeként a Ptk. 85. § (2) bekezdése alapján a jogérvényesítés helyette is megilleti, így erre hivatkozással az általa jelölt nem vagyoni kár teljes összegének megtérítésére igényt tarthat. Állította, hogy 2007. szeptemberétől a saját és családja élettere a hibás teljesítéssel okozati összefüggésben teljes mértékben beszűkült, egészségtelen környezetbe kényszerültek, utóbb szívműtéten is átesett, amely a pereskedésre és az amiatt kialakult stresszes lelkiállapotra vezethető vissza. Hivatkozása szerint, miután a másodlagos kereseti kérelme megalapozottnak bizonyult, ezért pernyertessége nagyobb arányú, amely miatt alappal tarthat igényt az elsőfokú eljárásban felmerült költségei megtérítésére.

Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezéseinek helybenhagyására irányult az általa az elsőfokú eljárásban kifejtett indokokra tekintettel. A II-III-IV. r. alperesek a fellebbezés kapcsán észrevételt nem tettek.

**A fellebbezés részben alapos.**

A fellebbezési eljárás során egyfelől vitatott volt, hogy a felperes eleget tett-e a Ptk. 340. § (1) bekezdésében foglaltak szerinti kárenyhítési kötelezettségének, helye van-e a felmerült károk viselése tekintetében a kármegosztásnak.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ennek kapcsán kifejtett álláspontját nem osztja. Kétségtelen, hogy a részítélet jogerőre emelkedését követően vita alakult ki a felperes és az I. r. alperes között a tekintetben, hogy az I. r. alperes milyen cserelakást biztosítson a felperes és családja számára, az alkalmas-e a javítás időtartamára a család megfelelő elhelyezésére. Ez azonban a peradatokból kitűnően nem egy elhúzódó alkufolyamat volt, hiszen az első levélváltáshoz képest (2009.

november) a felperes igényének megfelelő cserelakás 2010. januárjában rendelkezésre állt. Az elsőfokú bíróság nem folytatott le bizonyítást a tekintetben, hogy a felperes az I. r.

alperes által felajánlott cserelakásokat alappal utasította-e el, ennek azonban a felperesi magatartás megítélése szempontjából nincs jelentősége. Az I. r. alperes felpereshez címzett - a periratokhoz 41/A/3 alatt csatolt - leveléből megállapíthatóan az I. r. alperes 2009. november 30. napján hívta fel a felperest a perbeli lakás javítás időtartamára történő elhagyására, egyidejűleg egy általa megfelelőnek minősített elhelyezési lehetőséget felajánlva. E szerint az I. r. alperes - az elhelyezésre felajánlott lakás elfogadása esetén - leghamarabb december hónapban kezdhette volna meg a javítást, nyilvánvaló azonban, hogy a több hetet igénylő munkálatok elvégzésére a téli időjárási viszonyok, illetve a fagyveszély miatt a decemberi hónap éppúgy alkalmatlan lett volna, mint a január- februári időszak. Másfelől a felperes kára már jóval ezt megelőzően felmerült, következésképpen a felperesnek a részítélet meghozatalát követően tanúsított magatartása a kár mértékét nem befolyásolhatta. A felperes kárenyhítési kötelezettségének megítélése szempontjából annak van jelentősége, hogy az I. r. alperes által 2008. tavaszán felajánlott javítás elvégzését a felperes jogszerűen utasította-e vissza. Tény, hogy ekkor sem a felperes, sem az I. r. alperes számára nem volt ismert, hogy a nedvesedést és a penészedést mi okozza, s ebből adódóan az sem, hogy a hiba szakszerűen pontosan milyen módon javítható ki. A felperes felkérése alapján készült magánszakértői vélemény, bár bizonyos hibaokokat megjelölt, hangsúlyozta, hogy a penészedést részben okozó hőhidak kialakulásának oka a szerkezet megbontása nélkül nem határozható meg, javítására javaslat nem adható. Tény emellett, hogy az I. r. alperes sem határozta meg azt, hogy a penészfoltok eltüntetésén, valamint a falfestésen túlmenően milyen egyéb javítási mód alkalmazása mellett kívánja a hibákat kiküszöbölni. Ilyen körülmények között a felperesben joggal merült fel aggály a tekintetben, hogy az I. r. alperes által előzetes feltárás és javítási terv nélkül 5 nap alatt elvégezni kívánt javítás alkalmas-e a penészedés okainak kiküszöbölésére. A felperes kételyeinek, s ez által a felajánlott javítás visszautasításának megalapozottságát a perben lefolytatott bizonyítási eljárás adatai igazolták. A bíróság által kirendelt szakértő is hangsúlyozta, hogy a konkrét munkálatok megkezdése előtt javítási terv készítése indokolt, a javítás csak ezt követően kezdhető meg. Az I. r. alperes azonban a perindítást megelőzően javítási tervet nem készíttetett, a javítási munkák elvégzésének időszükségletét pedig 5 napban jelölte meg, amely időtartam - a részítéletet követően beszerzett javítási terv ismeretében általa kalkulált 3-4 héthez viszonyítva - semmiképpen nem lett volna elegendő a szakszerű javításhoz. Mindebből az a következtetés vonható le, hogy a felperes nem volt köteles elfogadni az I. r. alperes által felajánlott javítási módot, így a penészedés miatt előállott károk bekövetkezése a felperesnek nem róható fel, a sérelmes helyzet fennmaradásában magatartásával nem játszott közre. Ebből következően kármegosztás alkalmazására nincs lehetőség, az I. r. alperes köteles viselni a felperes penészedéssel okozati összefüggésben előállott valamennyi kárát. Az elsőfokú bíróság a vagyoni kár mértékét 700.000.-Ft-ban határozta meg, ezt a felperes fellebbezése nem érintette, az összegszerűséggel egyebekben az ítéletábra is egyetért, ezért az I. r. alperes ezt az összeget, mint vagyoni kártérítést köteles megfizetni.

A fellebbezési eljárásban a fentiekén túl vitatott volt a nem vagyoni kár mértéke, nevezetesen, hogy a felperes érvényesítheti-e a házastársa és kiskorú gyermeke személyiségi joga megsértéséből eredő igényeket. Osztja az ítéletábra az elsőfokú bíróság által e tekintetben részletezett jogi indokokat. A nem vagyoni kárigény alapja az érintett személyiségi jogának sérelme, ami a perbeli esetben a nyugodt és egészséges lakhatáshoz való jog sérelmében mutatkozott meg. Amennyiben ez a sérelem a felperes házastársát és gyermekét is érintette, nevezettek ebből eredő igénye tekintetében a felperest keresetösségi jog nem illeti meg, az egyes károsultak ugyanis csak a saját személyükben bekövetkezett érdeksérelem orvoslását kérhetik. Nem jelent ez alól kivételt a Ptk. 85. § (2) bekezdésének felperes által hivatkozott rendelkezése, amely szerint a cselekvőképtelen kiskorú személyhez fűződő jogainak védelmében törvényes képviselője léphet fel. A törvényes képviselő „fellépése” ugyanis nem azt jelenti, hogy a képviselő a képviselt személyt megillető igényt saját nevében jogosult érvényesíteni, hanem azt, hogy a képviselt nevében, annak képviselőjeként eljárva - perbeli igényérvényesítése esetén a képviselt perben állása mellett - léphet fel.

A felperes - a fellebbezési tárgyaláson tett nyilatkozta szerint - az összesen 1.500.000.-Ft összegű nem vagyoni kárigényt a saját és két családtagja személyét ért nem vagyoni hátrány ellentételezéseként érvényesítette, így a felperesre ebből a kárösszegeből 500.000.-Ft számítható. A felperes személyét érintő sérelem reparálására az elsőfokú bíróság ezt az összeget elfogadhatónak ítélte, az ítéletábra azzal egyetért, a jogsértés súlyához képest az eset összes körülményeit mérlegelve ez az összeg alkalmasnak tűnik a felperest ért nem vagyoni károk kompenzálására, ezért az e címen javára megítélhető összeget az ítéletábra 500.000.-Ft-ra felemelte. A már fentebb kifejtettek miatt e kárigény kapcsán sem volt megállapítható a felperesi kárenyhítési kötelezettség elmulasztása, ezért az összecszerűség mérséklésére nem volt mód.

A fentieket összegezve az ítéletábra az I. r. alperest terhelő vagyoni és nem vagyoni kártérítés összegét 1.200.000.-Ft-ra felemelte.

A kamatfizetés kezdő időpontját illetően az ítéletábra nem ért egyet sem az elsőfokú bíróság álláspontjával, sem a felperes fellebbezésében kifejtettekkel. A perbeli esetben a károk bekövetkezése nem egy konkrét káreseményhez köthető, a vagyoni károk a penészedés terjedésével folyamatosan jelentkeztek, ahogyan az amiatt előálló többletköltségek, így a tisztítási, illetőleg fűtési költségek is a kár okának elhárításáig folyamatosan merültek fel. A periratokból kitűnően a felperes már 2007. szeptemberében észlelte a penész megjelenését, a fenti összegű vagyoni kára ezen időponttól a hibák kijavításáig terjedő időszakban merült fel, ezért a kamatfizetési kötelezettséget középarányos időponttól, azaz 2008. december 1. napjától indokolt megállapítani. Értelmszerűen ez az irányadó a nem vagyoni kártérítés összege után járó kamatfizetés kezdő időpontjára is, miután a lakáskörülmények és mindennapi

életvitel elnehezülése, a pereskedés miatti lelki és pszichés megterhelés nem egy konkrét időpontban, hanem annak folyamatában idézte elő a felperes személyhez fűződő jogainak sérelmét.

A kártérítés összege fentiek szerinti módosítása folytán változott a felek pernyertessége-pervesztessége aránya. Az elsőfokú eljárásban a felperes elsődleges kereseti kérelme a szerződéstől való elállása folytán az eredeti állapot helyreállítására irányult, amelyre figyelemmel a pertárgy értéke a szerződéssel érintett teljes érték, illetve a felperes által megjelölt kárigény, amely összességében 15.454.438.-Ft-ot tett ki. Ehhez mérten a felperes igénye a másodlagos kereset (1.110.000.-Ft+áfa), illetve kárigénye 1.200.000.-Ft erejéig bizonyult megalapozottnak, azaz a felperes pernyertessége-pervesztessége 16 %-84 %-ra tehető. Ennek megfelelően módosította az ítéletábra az elsőfokú eljárási illeték összegének, az állam által előlegezett költség, valamint a felperes jogi képviselőt ellátó pártfogó ügyvéd díjának viselésére vonatkozó rendelkezéseket. A pernyertesség-pervesztesség arányainak megjelölése mellett az ítéletábra mellőzte annak megállapítását, hogy a felperes túlnyomó részben pervesztés lett.

A kifejtettkre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezéssel érintett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

A fellebbezés részben bizonyult sikeresnek, ezért az ítéletábra a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a 96.000.-Ft összegű fellebbezési eljárási illeték viseléséről a pernyertesség-pervesztesség arányában rendelkezett (37 % - 63 %), annak figyelembevételével, hogy a felperes a fellebbezési eljárásra is kiterjedően teljes személyes költségmentességben részesült (6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (1) - (2) bekezdés, 14. §, 15. § (1) és (2) bekezdés.

A fellebbezési eljárás során a fellebbező felperes jogi képviselőt a Csongrád Megyei Igazságügyi Hivatal Jogai Segítségnyújtó Szolgálatát által kirendelt pártfogó ügyvéd látta el, akinek díját a felperes személyes költségmentességére tekintettel pervesztessége arányában a Magyar Állam viseli a Pp. 84. § (1) bekezdés b/ pontja, valamint a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény (Istv.) 11/A. § (2) bekezdése alapján. Az I. r. alperes pervesztessége arányban köteles a felperesi pártfogó ügyvéd díjának viselésére, amelynek összegét a Jogai Segítségnyújtó Szolgálat állapítja meg (Pp. 87. § (2) bekezdés), Istv. 52. § (1) bekezdés a/ pont.

S z e g e d, 2010. december 15.

|                        |                                 |                                |
|------------------------|---------------------------------|--------------------------------|
| Dr. Szeghő Katalin sk. | Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk. | Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk. |
| a tanács elnöke        | előadó bíró                     | táblabíró                      |